

РЕШЕНИЕ

№ 218

гр. Русе, 16.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ, ЧЕТВЪРТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и втори май през две хиляди двадесет и шеста
година в следния състав:

Председател: Мария Велкова

Членове: Силвия Павлова
Татяна Черкезова

при участието на секретаря Билген Байдинова
като разгледа докладваното от Татяна Черкезова Въззивно гражданско дело
№ 20264500500300 по описа за 2026 година

за да се произнесе, съобрази:

Производството е по чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба от адв. К. Т. от АК – Русе, в качеството
на особен представител на М. В. Д., против Решение № 161/09.02.2026 г.,
постановено по гр. д. № 1007/2025 г. по описа на Русенския районен съд, с
което е признато за установено по реда на чл. 422 ГПК, че дължи на „УМБАЛ
– Бургас“ АД сумата от 480 лв., представляваща стойността на оказана
медицинска помощ като здравнонеосигурен пациент, ведно със законната
лихва, както и са му възложени разноските по делото.

В жалбата се излагат оплаквания за неправилност и
незаконосъобразност на решението. Поддържа се, че от събраните по делото
доказателства не се установява по безспорен начин жалбоподателят –
ответник в първоинстанционното производство, да е бил надлежно
информиран за задължението си да заплати предоставените му медицински
услуги. Твърди се, че представените декларации не удостоверяват надлежно
запознаване с правата и задълженията на пациента, както и с дължимите цени

на медицинските услуги. Поддържа се и че първоинстанционният съд е достигнал до неправилни фактически и правни изводи, като е анализирал едностранчиво събраните доказателства. Оспорват се и изводите на съда относно неоснователността на възражението за погасяване на вземането по давност. Моли се обжалваното решение да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което предявеният иск бъде отхвърлен изцяло.

Ответникът по жалбата – „Университетска многопрофилна болница за активно лечение – Бургас“ АД, чрез процесуален представител, е депозирал писмен отговор по чл. 263 ГПК, с който оспорва въззивната жалба като неоснователна. Излага съображения, че обжалваното решение е правилно, обосновано и законосъобразно, постановено при правилно приложение на материалния закон и в съответствие със събраните по делото доказателства. Поддържа, че по безспорен начин е установено както предоставянето на медицинска помощ на ответника като лице с прекъснати здравноосигурителни права, така и обстоятелството, че същият е бил надлежно информиран за задължението си да заплати стойността на оказаните му медицински услуги. Счита за правилен и извода на районния съд относно неоснователността на възражението за погасяване на вземането по давност. Моли въззивния съд да остави жалбата без уважение и да потвърди първоинстанционното решение.

След преценка на доводите на страните и доказателствата по делото, въззивният съд приема следното:

Жалбата е подадена от процесуално легитимирана страна в законоустановения срок и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима и подлежи на разглеждане. Разгледана по същество, е неоснователна.

Производството пред районния съд е образувано по искова молба на „Университетска многопрофилна болница за активно лечение – Бургас“ АД против М. В. Д. с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 52, ал. 2 и чл. 109, ал. 1 от Закона за здравното осигуряване, за установяване съществуването на вземане в размер на 245.42 евро, представляващо стойността на оказана медицинска помощ на здравнонеосигурен пациент в периода от 22.07.2019 г. до 23.07.2019 г. в Отделение по гастроентерология при „УМБАЛ – Бургас“ АД, ведно със

законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК до окончателното □ изплащане, за която сума е издадена заповед за изпълнение по ч. гр. д. № 4205/2024 г. по описа на Районен съд – Русе.

С обжалваното решение районният съд е уважил предявения иск, като е приел за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 245.42 евро, представляваща стойността на оказаната му медицинска помощ като здравнонеосигурен пациент, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 24.07.2024 г. до окончателното изплащане на вземането. С решението ответникът е осъден да заплати на ищеца и направените разноски в заповедното и исковото производство.

По делото безспорно е установено, че в периода от 22.07.2019 г. до 23.07.2019г. М. В. Д. е бил хоспитализиран в Отделение по гастроентерология при „УМБАЛ – Бургас“ АД с диагноза „Гастритис акута“. При постъпването му в лечебното заведение е извършена проверка на здравноосигурителния му статус, при която е констатирано, че същият е с прекъснати здравноосигурителни права. Това обстоятелство се потвърждава и от приложената по делото справка от Националната агенция за приходите.

Извършените медицински дейности и проведеното лечение се установяват от приложената медицинска документация – история на заболяването, направление за хоспитализация, епикриза и резултати от извършените изследвания. От същите е видно, че по време на болничния престой на ответника са били извършени необходимите диагностични и терапевтични процедури и е проведено медикаментозно лечение, съобразно поставената диагноза.

По делото са представени и подписани от ответника декларация за запознаване с правата и задълженията на пациента, декларация за информирано съгласие и декларация по чл. 84, ал. 2 от Закона за здравето, от които се установява, че М. В. Д. е бил уведомен както за прекъснатите си здравноосигурителни права, така и за задължението да заплати стойността на оказаната му медицинска помощ в случай, че не възстанови същите.

Законът за здравното осигуряване предвижда, че здравноосигурените лица имат право на медицинска помощ в обхвата на пакета от здравни дейности, гарантиран от бюджета на НЗОК (чл. 4 и чл. 35 ЗЗО). Медицинската

помощ, включена в този пакет, се заплаща от НЗОК при условията и по реда, установени в закона, Националния рамков договор и сключените въз основа на него договори с изпълнителите на медицинска помощ.

Различен е режимът по отношение на лицата с прекъснати здравноосигурителни права. За тях законодателят е предвидил, че стойността на оказаната медицинска помощ не се поема от бюджета на НЗОК, а се дължи лично от пациента. В тази насока разпоредбата на чл. 109, ал. 1 ЗЗО предвижда, че лицата с прекъснати здравноосигурителни права заплащат оказаната им медицинска помощ, а съгласно чл. 52, ал. 2 ЗЗО неосигурените лица заплащат предоставената им медицинска помощ по цени, определени от лечебните заведения.

В контекста на така изложената правна уредба следва да бъдат разгледани и възраженията на въззивника, свързани с дължимостта на претендираната сума. В тази връзка съдът намира за неоснователни оплакванията, че не е доказано по безспорен начин ответникът да е бил информиран за задължението си да заплати оказаната му медицинска помощ. Представените по делото декларация за запознаване с правата и задълженията на пациента, декларация за информирано съгласие и декларация по чл. 84, ал. 2 от Закона за здравето, подписани от въззивника при постъпването му в лечебното заведение, удостоверяват, че същият е бил уведомен за последиците от прекъснатите си здравноосигурителни права и за задължението си да заплати стойността на оказаната му медицинска помощ при невъзстановяването им.

Настоящият състав споделя извода на първоинстанционния съд, че посочените документи представляват частни документи по смисъла на чл. 180 ГПК и удостоверяват произхода на съдържащите се в тях изявления от лицето, което ги е подписало. По делото не са ангажирани доказателства, които да опровергават удостоверените в тях обстоятелства или да поставят под съмнение автентичността на положените подписи.

Неоснователни са и доводите, свързани с липсата на информация относно лечебния план, прогнозата за развитието на заболяването и други обстоятелства, касаещи проведеното лечение. Същите са неотносими към предмета на настоящия спор, който е ограничен до съществуването на вземане за заплащане стойността на оказана медицинска помощ на лице с прекъснати

здравноосигурителни права.

Неоснователно е и оплакването във въззивната жалба, че първоинстанционният съд е постановил решението си при едностранчив анализ на събраните по делото доказателства. От мотивите на обжалваното решение се установява, че районният съд е обсъдил всички относими към предмета на спора доказателства и е изложил подробни съображения относно установените факти и приложимия материален закон. Настоящият състав не констатира допуснати нарушения при формирането на вътрешното убеждение на съда, нито необоснованост на фактическите му изводи.

При тези данни правилно районният съд е приел, че са налице всички предвидени в закона предпоставки за възникване на процесното вземане в полза на лечебното заведение.

Несъстоятелно е възражението на въззивника за погасяване на процесното вземане по давност. Настоящият състав споделя извода на районния съд, че към момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение вземането не е било погасено по давност. Изложените в първоинстанционното решение съображения в тази насока съответстват на установените по делото факти и на приложимите разпоредби на чл. 110 и чл. 114 ЗЗД. При съобразяване на момента, от който вземането е станало изискуемо, както и на законово установеното спиране на давностните срокове по време на извънредното положение заради Ковид -19, правилен е изводът на районния съд, че към датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК петгодишният давностен срок не е бил изтекъл.

С оглед изложеното, обжалваното първоинстанционно съдебно решение като валидно, допустимо и правилно следва да бъде потвърдено от въззивната инстанция.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски има въззиваемата страна. Жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на „УМБАЛ – Бургас“ АД сумата от 100 евро, представляваща разноски за възнаграждение за особен представител във въззивното производство.

На основание т. 7 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по т. д. № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС въззивникът М. В. Д. следва да бъде осъден да

заплати по сметка на Окръжен съд – Русе държавна такса в размер на 12,78 евро.

По изложените съображения, Окръжният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 161/09.02.2026 г. по гр. д. № 1007/2025 г. по описа на Районен съд - Русе.

ОСЪЖДА М. В. Д. ЕГН *****, с адрес: гр.*****, ул. *****, да заплати на „УМБАЛ – Бургас“ АД, ЕИК102274111, със седалище и адрес на управление: гр.Бургас, бул. Стефан Стамболов 73, сумата в размер на 100 евро – разноски за особен представител във въззивната инстанция.

ОСЪЖДА М. В. Д., ЕГН *****, с адрес: гр.*****, ул. „*****, *****" № **, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Окръжен съд – Русе сумата от 12,78 евро, представляваща държавна такса за въззивно обжалване.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____